

[Elisabeth Bruun Olesen]

100 pct. Det er ikke noget, der får børnene til at blive trygge eller raske. De kan måske endda blive psykisk syge, hvis de skal passes af fuldkommen ukendte personer.

Vi syntes, det var meget positivt at høre fru Aase Olesens ordførertale. Vi synes, det er godt, hvis man tager fat på en debat, hvor man sætter mere kød og blod på, så man kan finde ud af, hvordan der skal prioriteres, og så man også kan få det prioriteret.

Jeg er enig med fru Aase Olesen i, at det også er nødvendigt, at forældre kan være hjemme og passe svært handicappede børn, f.eks. når de skal til undersøgelser. I forhold til dagpengeloven er det i dag muligt at få sin periode forlænget ved at passe et sygt barn efter én paragraf i bistandsloven, men hvis det bliver passet efter en anden paragraf, er det umuligt. Den slags ting vil vi også gerne være med til at se på.

Arne Bjerregaard (KrF):

Da vores ordfører, hr. Kofod-Svendsen, ikke kan være til stede, skal jeg prøve at udtrykke, hvad han eventuelt kunne have tænkt at . . . (*Afbrydelse af arbejdsministeren* [Henning Dyremose]). Tak, nå ja, han passer børnene, og da jeg ingen har at passe i øjeblikket, tager jeg altså ordet og prøver på at udtrykke, hvad han villé have sagt.

Lad mig sige, at vi er positive over for intentionerne i forslaget, og det har jeg fundet ud af at de fleste er. Vi er mange, der kender de hvide løgne for at kunne blive hjemme og passe det syge barn. Vi kender mangfoldige af de problemer, forældre står over for, i det øjeblik deres børn bliver syge og de begge to skal på arbejde. Jeg er også enig i, at samfundsstrukturen eller samfundsudviklingen i det hele taget ikke har været så positiv over for børnene, som mange af os kunne have ønsket, og at vi i mange årtier eller i alt fald et par årtier har glemt børnene i samfundet.

Vi mener dog i kristeligt folkeparti, at det bør være et arbejdsmarkedsspørgsmål. Arbejdsgiverne burde være og må vel efterhånden lære at være mere interesserede i familiens funktion, for jo bedre familien fungerer, jo bedre arbejdskraft har man. Det ved mangfoldige arbejdsgivere efterhånden, og vi ved i alt fald, at man ude i landdistrikterne, i de små virksomheder, har stor forståelse for, at vi også som arbejdsgivere skal være med

til, at familien fungerer godt, for derved får vi en god arbejdskraft. Derfor håber vi da også, at det vil være muligt at få rimelige aftaler på dette område.

Vi mener også, det må være muligt at lave mere fleksible pasningsordninger for børnene. Jeg ved nok, at der kan være meget ideologi i, hvorledes børn skal passes. Vi er nogle, der har den opfattelse, at de passes udmærket derhjemme, hvis man selv ønsker det, mens andre mener, at børnene endelig skal ud for at få den nødvendige sociale kontakt, så bliver de bedre mennesker af det, og alt det dér. Det kan vi have forskellig opfattelse af, men vi er nødt til at sætte det ind i den situation, vi er i, og nu er der mange familier, hvor begge forældre er ude på arbejdsmarkedet. Ja men så må det da være rimeligt at undersøge muligheden for mere fleksible pasningsordninger. Jeg tror også, det er muligt at skaffe bedre pasningsordninger for børn, uden at de, hvis sygdom indtræffer, skal ud til vildfremmede mennesker. Der må være andre måder at få det til at fungere på.

Vi har jo altid i kristeligt folkeparti fået skyld for, at vi vil have kvinderne hjem til kødgrøderne, og det har jeg prøvet på at protestere imod hver gang. Det, jeg har stået for og stadig væk står for, er friheden, frihed til selv at vælge, bl.a. til at vælge, om man vil være ude begge to eller kun den ene skal være ude, og om man selv vil passe børnene eller de skal på institution. Det skulle være et frit valg, og det er det fremtidens samfund, vi ønsker. Folk og familien skal have frihed til at vælge og skal ikke dikteres noget ovenfra.

Da det nu ikke er et forslag, jeg skulle have haft, har jeg ikke – hvad skal jeg sige? – kulegravet alle bemærkningerne. Derfor vil jeg gerne spørge forslagsstillerne, om man har indføjet den retfærdighed, når nu det gælder både mænd og kvinder, at selv om den ene er hjemmearbejdende, så gælder det også den anden part, der er udearbejdende. Ellers øger vi kun diskriminationen af dem, der selv vælger at passe deres børn. Jeg kan ikke se det af det, jeg har læst i bemærkningerne, men jeg går ud fra, at det må være meningen ud fra et retfærdighedsmæssigt synspunkt.

Som sagt: som forslaget foreligger, kan vi ikke støtte det, men vi håber, at vi i fælles-